

„Kaj imaš na roki, ljubljeneec moj?“

Prepuštil mu je roko in prav nič ni skrival oteklega prsta.

„Volkonski — knez je takoj pristopil — tu sem mu je zasadila zobe!“

S prisiljeno ljubeznivostjo je dalje vprašal: „Ivan Arkadjevič, kako si spal to noč?“

„Malo sem spal, veličanstvo!“ je odgovoril.

„In kako to, moj ljubček?“

„Deklico sva imela pri sebi,“ je del cinično, „in naravno, da z Maksimom Porfirovičem nisva spala premnogo!“

Aleksandru Pavloviču se je v kotu pri ustnah prikazalo nekaj belih pen.

„Deklico!“ je siknil.

„Kar je odpadlo carju, še vedno prav pride boljarju!“

Pri teh besedah je rahel smeh preplul obraz Ivanu Arkadjeviču. Aleksandru Pavloviču pa se je delalo krvavo-rdeče pred očmi. V paroksizmu je bližnjemu kozaku potegnil nagajko izza pasa.

„Pasja kri!“ je zatulil po poljsko in z vso močjo je usekal svojega oficirja po obrazu. Takoj so se prikazale temne črte, ki so se vlekle po vsem obrazu. Po drugem udarcu je že tekla kri, a pri tretjem je že meso v koscih viselo okrog lic! Ivan Arkadjevič je stal kakor kip in niti roke ni dvignil, da bi se branil proti grozni nagajki. Četrtega udarca pa ni več prenesel: zvrnil se je pod njim kot snop na njivi, kadar potegne močna burja črez požeto strnišče.

Car je vrgel bič na tlak ter zapovedal: „Volkonski, da se ta sodrga ostro kaznuje!“

(Dalje prihodnjič.)

Narodna.

Pobelila znova slana
ravno, širno je polje,
vtisnila se nova rana
v moje bolno je srce.

Pred adventom omožila
se je tretja ljubica;
ah, kako se je vozila
v cerkev vsa ozaljšana!

Ah, kako se ji smehljal je
ženin njen ves radosten,
odpeljali so se dalje,
sam ostal sem žalosten!

Petruška.